

Laulua kesäillassa

Järjestimme Perniössä viime kesänä Vox Unica -laulukilpailun. Vaikka kerta oli ensimmäinen, kisat sujuivat improvisoidenkin suhtukoht luonnikkaasti. Loppukilpailu oli lähes loppuunmyyty, mutta muissa tilaisuuksissa tyhjä tuolit kököttivät enemmistönä.

Miten sitten muualla selvittään ensi kerrasta? Sitä piti mennä vakoilemaan jopa vähän ketunhän-tä taskussa. Improvisoidaanko vai toimitaanko suunnitellusti? Lipuuko kansa paikalle?

Savolaisen Mäntyharjun Taidekeskus Salmela päätti järjestää ensimmäistä kertaa kahden säveltäjän, Oskar ja Aarre Merikannon musiikkiin pohjautuvan laulukilpailun nuorille laulajille, mikä tässä tarkoittaa enintään 31 vuotta. Kyseiset isä ja poika ovat vaikuttaneet kesäisin tässä uhkeassa kesäpäivässä. Onpa jopa laulun Pai pai paitaressu kantaesitys sattunut sinne.

Vox Unicasta poiketen kilpailu oli vain yksipäiväinen ja kaksiosainen. Tämä helpotti osallistumista niin, että jopa 67 nuorta laulajaa lähetti nauhansa alkukarsintaan. Tuomaristo myös kiinnostui. Siinä istui kaksi ”perniöläistä” Heljä Angervo ja Gustav Djupsjöbacka. Lisäksi pöydän takana tarkkailivat oopperalaulaja Esa Ruuttunen ja TV-tuottaja Arno Cronvall. Kilpailu pidettiin kokonaan Mäntyharjun kirkossa.

Kilpailuohjelman piti siis koostua vain Oskarin ja Aarren lauluista. Se tekee kisasta joillekin kinkkisen. Jos on harjoitellut sileää ja joutuukin sitten juoksemaan aitoja, ei se kaikilta luonnista. Muissa laulukilpailuissa kuten Perniössäkin ohjelmisto on laadittu tarkoituksella kattavaksi. Löytyy siis jokaiselle jotakin. Tämä seikka saattaa ratkaisevasti muuttaa ennakoitua järjestystä. Niin kävi vähän Merikanto-kilpailussakin.

Laulajat lauloivat ja säestäjät soittivat lumoavasti käytännöllisesti täysille kirkkosaleille. Voittajat palkittiin ja kukitettiin, mutta siihen kohtaan. Ensin on syytä pohtia, miten järjestäjät onnistuivat.

Kilpailusta tiedottaminen kävi tyylikkäästi. Syksyllä julkaistiin valtakunnan päälehdessä puolen sivun mahtava ilmoitus, jossa kiinnostuneet johdatettiin Salmelan kotisivuille. Ne löivät laudalta monien huippuyritysten vastaavat tuotteet. Kaikki selvisi kivuttomasti, ja lippujen tilaaminen sujui sutjakkaasti. Parin päivän kuluttua tupsahti vastaus, että liput kunnossa, tervetuloa. Niin ja lipuista vielä. He tulivat kirjeitse. Kuoressa oli lasku, joka pyydettiin ystävällisesti maksamaan. Eihän mihinkään muihin ristiäisiin saa enää lippuja ilman ennakkomaksua tai pätevää takuuta. Tyyliä!

Sievä käsiohjelma toimi pääsylippuna. Sen takakanteen piirrettyyn karttaan oli fiksumusti merkitty tähdennystussilla oma rivi. Myös muuta tietoa kilpailijoista, tuomareista ja Salmelasta jaettiin.

Salmela sijaitsee veden äärellä kirkon kupeessa. Salmelan pysyväisnäyttelyt pidettiin luonnollisesti auki, joten tuhatpäinen yleisö löysi mukavaa tauko-ohjelmaa. Myytiin muurin pohjalettuja, pullia, leivoksia ja virvokkeita, mutta ei ollenkaan alkoholijuomia. Aikamoinen riski näinä terrassiaikoina. Tuomarit ja osa kilpailijoista palloili yleisön joukossa tauolla. Pääsipä helposti jututtamaan ja utelemaan..

Kilpailupaikalla vilisi iäkkäitä osaavia oppaita selkeät laput rinnoissaan. Kaikki osasivat paikoilleen monimutkaisessa kirkkosalissa. Selvästi näki, että katvekohtia, kuten saarnastuolin tai pylväiden taustoja ei oltu myyty ollenkaan. Molemmat kilpailuosiot alkoivat prikulleen.

Loppukilpailu televisioitiin vielä samana iltana. TV-tuottajan pyydystämien tuomaristoon toimi toivotulla tavalla. Ja kun TV tuli, liehittelivät myös sponsorit. Hesari teki myös yli puolen sivun jutun.

Kilpailun tulos muodostui ainakin minulle yllätykseksi. Muhkea baritoni Tommi Hakala pokasi enimmäkseen rahat ja hienon Ukri Merikannon pykäämän pokaalin. Taakse jäi muiden muassa loistava ja mainetta kahminut saanut sopraano Helena Juntunen, joka oli koko ajan minun ehdoton suosikkini. Mutta hän ei ehkä ollut parhaimmillaan Merikannossa. Mutta olisipa saanut laulaa oopperaa! Loppukilpailun nuorimmasta laulajasta, Johanna Rusasen pikkuveljestä Ville Rusasesta, tulemme takuulla kuulemaan, vaikkei hän vielä pallille päässykään.

Kaikki hyvin loppu hyvin. Yleisölle jäi vankka käsitys, että kolmen vuoden kuluttua tullaan uudestaan. Kilpailu jatkuu vuorenvarmasti, mitä ei ihan voi Vox Unicasta taata.

Eikö sitten löytynyt mitään moitittavaa tai korjaamista? No ulkona auringossa tuppasi hiki yllättämään.

Vaikuttaa ehkä epäreilulta verrata Perniön organisaatiota kiven kovaan Salmelan ammattiporukkaan. Salmelan johtaja, nuori saksofonisti Tuomas Hoikkala, on paikallisten vinkkien mukaan osoittautunut oivaksi ihmisten käsittelijäksi ja taivuttelijaksi. Draivi ei lopu!

Tiedämpähän ainakin, mihin seuraavan Vox Unican järjestelyissä on ensiksi panostettava.

pajen